

ΝΤΕΖΙΡΕ

Η μικρούλα Ντεζιρέ, η χαριτωμένη Ντεζιρέ, κάθεται με τη μητέρα της στον κήπο. Ο πατέρας της Ντεζιρέ, ένας γέρος αξιοπαικτός αποτόνησε την άνοιξη του 1918 στη μάχη του Μοντιντιέ. Από τις άσφες του πολέμου είχε νοικιάσει για τη γυναίκα του και την κόρη του μια ξεχωριστή έπιπλα στο Σαντουά, γολιθιά στο σπίτι μου! Κι' έτσι χωρίς να θέλει παρακολούθησε την ζωή των δύο γυναικών. Μετά την άναρχη, όταν πιά η ψυχές μας απολυτρώθηκαν από την άγνοια που τις κατείχε έως τότε άρχιζαν να αναφέρον βαιθά τα μέρη των πρώτων φημονορεινών ημερών του 1918, που έτιγαννε συχνά νάκοσος την μητέρα της Ντεζιρέ, την κυρία Μαζορέλ, να λέη άναστενάζοντας, καθισμένη στο πίσω του κήπου.

— Θάπερα να χαριτωθείς ένα χαρμαδάκι, τώρα... Είνε όμως τόσο άναλατινά έδω γάτο άπ' τη σιά των δέντρων που δεν τάποραίζω να πάω μέσα...

— Μά, μητέρα, μη στενοχωρηθείς, πηγαίνω έγω, λέει η Ντεζιρέ.

— Όχι, όχι... Έσύ να μείνεις έκει που κάθεται... Ξέρεις καλά πός χάριν της υγείας σου ό φτωχός σου πατέρας μάς έγχατέστησεν έδω. Από τότε μάλιστα που από οίκονομία, διώξαμε την πηρώτα, παρακουράζονται... Είνε, Θεέ μου, τόσο άνοηβά όλα... Η ζωή έχει καταντήσει άρρώστη... Πρέπει όλα μόνες μας να τά κάνουμε...

— Μά όχι, μητέρα... Δεν κουράζομαι...

— Να μείνεις έκει που κάθεται, έχεις ανάγκη να νάλαθη...

Και έπροσθεσε άναστενάζοντας :

— Θά πηγαίνα μοναχή μου να ψήσω αυτόν τον χαρμ... Είμαι όμως τόσο κουρασμένη!

Η Ντεζιρέ τότε χωρίς να πη τίποτε, σηκωνόταν, έπιγαννε στην κουζίνα, έφηνε τον χαρμ, κι' όταν τον έφερα η μητέρα της της φώναζε με προσποιητό θυμό :

— Ά! Όποτε πήγες, άν και σου τό άπαγορεύσα!... Βλέπεις ; Λέ μάζους ποτέ σε τίποτα... Όταν σου χαρμωθή μια ιδέα, παιδί μου έσένα...

Άφοι έπιανε τον χαρμ της, η μητέρα της Ντεζιρέ την έπαιωνε ό έλνος, ενώ η κόρη της έστρωσε τό τραπέζι... Κι' όταν σε λίγο, η Ντεζιρέ έσχόταν με τό ερογόμερό της να καθίση κοντά της της έλεγε, άνοιγοντας τά μάτια της, μ' έναν άναστεναγμό :

— Άν είχα κουράγιο, θά πηγαίνα να ταχτοποιήσω τά γουναρικά, που, άπ' την άρχη του κάλοισασιού μένον στην σούτα, έ-πεθεμμένα στο σόφο.

Η Ντεζιρέ άπέθετε τότε τό ερογόμερό της κι' έλεγε :

— Θέλεις να πάω έγω;

— Όχι, όχι... Θεός φυλάξει! Έσύ, παιδί μου, πρέπει να κάτσης έδω, να αναπνεύσης καθαρό άέρα... Αργότερα θά προσπαθήσω να πάω μοναχή μου... Έγέρασα, βλέπεις... Τι να γίνη όμως... κανένας δεν φροντίζει για τά γουναρικά, κι' άν μείνουν έτσι, θά τά φάη ό σόφο!...

Μολαταύτα η Ντεζιρέ σηκωνόταν.

— Όχι, όχι, μην πάς. Φταίω γω που μίλησα...Θ' άρρωστήσης!.. κι' ό γατρος θά πη πος δεν σε προσεβα αρετά...

— Δεν πειράζει, μητέρα... Θά πεταχτώ μια στιγμή ως τη σοφίτα... Ο γατρος δε θά μάθη τίποτα...

— Ναι, τό ξέρω, είσαι καλό κι' ερωταγικό κορίτσι... Μόνο που σάρφεις να ζαυρηθείς, ζαυριά φορά... Λές πος δε θά μάθη τίποτα ό γατρος... Μόλις έρθει όμως, θάρχισης να του λές ότι κατέβασες τις κουρτίνες, ότι σιδερώσες τάσπροσούρα, κι' ότι όλόένα βήχης... Κι' όμως κανένας δε σάναγαζάει να κοπιάζης έτσι παιδί μου...

— Έχεις δίκομο μητέρα... Άν δεν κουραζόμουν όμως λιγάκι, πος θά γινόταν η δουλειά του σπιτιού!...

— Άς είνε, έχεις πάντοτε έτοιμη άπάντηση σε όλα... Τι να σου πώ...

Η Ντεζιρέ σάπαινε, και ξανάπαινε τό ερογόμερό της. Σε λίγο όμως τό άπέθετε σιγά πάνω στο τραπέζι, και βλέποντας τη μητέρα της βυθισμένη στην άνάγκωση κάποιας εφημερίδας, σηκωνόταν και τραβούσε σιγά-σιγά για τη σοφίτα.

Τόν περασμένο Οκτώβριο, άπ' ενός για νάθουν σιμότερα στην έκκλησία, άπ' έτέρου για να πληρώνουν λιγότερο νοίκι, οι κυρίες Μαζορέλ μεταζομίσαν.

Η κυρία Μαζορέλ, με τον αιώνιο ένθουσιασμό της, έξέθετε τώρα στο γατρο τό προτερήματα του νέου του σπιτιού. Στο ισόγειο, έπήρως ένα θαυμάσιο μεσημερινό δωμάτιο, τό οποίο θά μετέβαλε σε σαλόνι, άκοιβός δε έπάνω άπ' αυτό στο πρώτο πάτωμα, έπήρως ένα όμοιο δωμάτιο που σκεδιάζε να τό ζάμη γραββατοζάμαρά της.

— Και η δεσποινίς Μαζορέλ ; ρωτούσε ό γατρος.

— Νά έγχατασταθή στην άέναντι πλευρά. Είνε έκει ένα μικρό δωμάτιο χαριτωμένο, κομψίστιμο που βλέπει στον κήπο...

— Τό δωμάτιο όμως αυτό είνε βορεινό... Θά ήταν προτιμότερο να μάς δάσετε τό μεγάλο μεσημερινό δωμάτιο... Τά πνευμόνια της έχουν άνάγκη καθαρού άέρος και ήλιου...

— Άσπαινεθεσθε, γατρος! Και που θά βάλω τό μεγάλο μου ντουλάκι, τό γραφείο, κι' όλα τά άλλα έπιπλα... Έγώ μένω διαρκώς στην ζαμαρά μου. Τόν χειμώνα τό τζάκι κείει όλνη την ήμερα... Κι' έστερα, έχω ένα σασό οίκογενειακό κειμήλιο, που είνε αδύκατον να χωρέσουν άλλου πουθενά... Ένώ η Ντεζιρέ τελλαινετα για τά μικρά δωμάτια... Κι' ές άλλου, στο δωμάτιο της θάχη μεγάλη ήσυχία. Δεν θ' άνοιξη κανένα θέρμο άπ' τό δρόμο.

Η Ντεζιρέ, φρενιά, συμφώνησε με τη μητέρα της. Και σε λίγο, στο νέο αυτό σπίτι, η ίδια ζωή άρχισε όπως και ποίν...

Έπορσε, π. χ. να μεταφερθή κανένα κειμήλιο στο σταθμό.

— Θά ρωσιάστη να πληρώσω ένα σασό λιστά σε κανένα λουστράκι. Δεν μπορώ, βέβαια, να τό κουβελήσω έγω... Έγέρασα πιά... Έλεγε η κ. Μαζορέλ.

Η Ντεζιρέ έρωτούσε να πάη αυτή. Η μητέρα της όμως της έλεγε :

— Όχι, δεν θέλω. Θά κουραστής. Κι' έστερα, θά σε πιάση κυρτός...

— Μπιά δεν βαρύνεστε... Είμαι πιο γερή άπ' ότι νομίζετε...

— Η άλήθεια είνε, πος, δόξα σοι ό Θεός, είσαι καλά στην υγεία σου. Έγώ, στην ηλικία σου, δε θά μπορούσα να κάνω ούτε τό χλιστό άπ' ότι κάνεις εσύ... Οί γατρος λέν πος είσαι τρομερά φιλάσθημη... Άν έρωκεται όμως να πιστεύη κανείς ότι λέν οι γατροί...

Η Ντεζιρέ με έπισκεφθή σήμερα τό πρωί, για να μου ζητήση κανένα συστατικό γράμμα : Δίνει μαθήματα άγγλικής και ίγνογραφίας. Τρεις φορές τη βδομάδα, κατεβαίνει στο Παρίσι άπ' τό πρωί, τρέφει βιαστικά σ' ένα γαλατοπωλείο και τρέχει, στους μαθητές της, για να μάθη να προσέχη κομψέινες φορεσιές και πολυτελή καλοτύπια στη μητέρα της.

Έχει όμως έξασθενήσει πολύ, έχει αδυνατήσει, έχει πάθει ύπεροπόσηση... Νοιώθει σιγή, κάθε τόσο πέφτει στο γραββατί για δυό—τρεις μέρες και μόλις γίνη κάποιος καλλίτερα σφρώνεται και τρέχει πάλι στα μαθήματά της. Για την υγεία της δεν την νοιάζει. Σηλλογίζετα τι η μητέρα της, που έχει μείνει όλομόναχη στο μικρό σπίτι τους... Ποιός θά την περιποιείται ; Ποιός θά της ετοιμάζει τώρα τό πρόγευμά της, τον χαρμ της, τό τίλιο της, τό τσάι της!...

Τη νόητα, μόλις φαιθεί, την έρωτά :

— Τι έφαγες ;... Φαίνεται έξασθενημένη. Είμαι βεβαία πος δεν έφαγες καλά...

— Τι τά θέλεις, παιδί μου... Έγώ, καθώς ξέρεις δεν άνατάφρημα μες στις κουρτίνες και δεν ξέρω να μαγειρεύσω... Άναγνάσθηρα λοιπόν να φρονίσω κάτι άπ' τό μπαζάλη...

— Μ' αυτή η διάτα θά σου ζάνη κακό... Θάρωστήσης...

— Τό ξέρω... Μά τι να γίνη!... Έγώ, βλέπεις, δεν παραπονιέμαι...

— Ούτε γώ, μητέρα, παραπονιέμαι...

— Τι λέει ;!... Δεν παραπονιέσαι!...

Μά ζάνεις και άλλο άπ' αυτό ;!... Ίδού :

Πού όλιγο συνήθησε την κυρία Λελοτέ.

Ήξεος ότι δίδει μαθήματα, στο Παρίσι... Ποιός της τώπς, σε παρακαλώ ; Ποιός άλλος, εκτός από σενα ;!... Έργάζεσαι, εστω, για να βοηθήσης λίγο τό σπιτί... Δεν έχεις τουλάχιστον την στοιχειώδη αξιοπρέπεια να τό κούρης αυτό ;!... Δεν είνε άρκετή ήδη ντροπή για μένα που σάπαινα να τρέχης δεξιά κι' άριστέρα ;!... Είνε άνάγκη να τό φωνάζης και σά κεραμίδα ;! Ά!... Δέ μου μοιάζεις σ' αυ-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Μιά μύγα είχε τέσσερα παιδάκια καιομένα,
τέσσερα παιδιά.
Τ' ανάγνωσε, τ' ανάθρεψε, τὰ πο'όχι' ένα ένα,
μ' εὐθιμὴ καρδιά.

Κ' εὐόηκε καὶ τὰ π'άντενε σ' ἀνθρώπους μὲ κεφάλι,
μὲ νοικοκυνοῦ.
Κ' ἐκεῖνα σπιτοθήκανε κ' ἐρίτανε μεγάλοι
μέσα στὸ χοροῦ.

Μὰ τῆς γρη῏ς τῆς νότιας τὸν τῆς ἔδοκεν ἡ Μοῖρα
ἄσχημην εὐχὴ.
Κ' ἐπέθανεν ὁ γέροντ' τῆς ! Κι' ἀτόμειν' αὐτὴν χῆρα,
χῆρα καὶ φτωχὴ !

Κι' αὐτὸ σὰν τὰ μὴν ἔφθινεν, ἀνοώστησε μιὰ μέρα,
μιὰ κακὴ βοριάδι !
Φωνάζει ξένον ἀνθρώπο, μὴν μ' αὐτόνε πέρα
νῆθουν τὰ παιδιά.

— Πᾶνε καὶ πὲς τοῦ γινώκα μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ !—
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ—Τ' αὐλεῖται τοῦθ' αὐτάξῃ !
δὲν ἔχει καιροῦ !

— Οἱ ράϊτοι νὰ φτωχοῦσανε στὸ σῶμα τ', εἶπ' ἐκείνη,
γινὰ παρτοεινά !—
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ κακογῶς σπιτοσόχομος ἐρίνη,
φρέγγει στὰ βρονά !

— Πᾶνε νὰ πῆς τῆς κόρης μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ !—
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ. Φωνεῖ λεγτὸ μετὰξί !
δὲν ἔχει καιροῦ !

— Νὰ φαίη καὶ νὰ διάξεται, καὶ νᾶνε, εἶπ' ἐκείνη,
μὲ χοῦς πανί !
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη, ἀνάχηρ' εἶχε γίνει,
μυταιοποιεῖ !

— Πᾶνε στὴν ἄλλη κόρη μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ !
Πῆγε καὶ ἦλθε καὶ λαλεῖ—Θὰ πῆνῃ καὶ θ' ἀλλάξῃ !
δὲν ἔχει καιροῦ !

— Ἡ σκάφη πὰ στὴν ῥάχη τῆς νὰ γῆρη, εἶπ' ἐκείνη,
ἀπ' αὐτὴν ἀλύγη !
Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀπονη χελώνα ἔχει γίνει,
ἀσφεται στὴν γῆ !

— Πᾶνε στὴν τρίτη κόρη μὸν νῆοθῆ νὰ μὲ κοιτάξῃ,
καὶ δὲν εἰμποῦδ !
Πρὶν εἰσιτομένη καὶ τῆς πῆ, ἡ κόρ' εἶχε προφθάσει
εἶχε αὐτὴ καιροῦ !

— Γιατί στὰ χῆμα, κόρη μὸν, στὰ δάχτυλα ζυμάρι
κ' αἰετοα ἔδοθ ;
— Ἐξέμωνα, μωρούλα μὸν, μὰ εἰδηοῦ ἔχω πάσει
κ' ἦρθα νὰ σὲ ἰδοῦ.

— Ἀνθόσκηνη τ' ἀλεῖο σου, κ' ἡ σκάφη σου κυνέλη !
Ἡδῶς τὸν καιροῦ !
Στὸν βῖο σου νὰ γίνεαι ὄχι κ' ἄν πᾶνῃς μέλι,
μέλι γλυκεροῦ !

Λαλεῖ καὶ μὲ χαμόγελο ἀποκοιμῆτ' ἐκείνη
γιὰ παρτοεινά.
Καὶ ἀπὸ τότε μέλισσα ἡ κόρη τῆς ἐρίνη
καὶ κελιοπερῆ.

† Γεώρ. Βιζυηνός

~~~~~
τό!.. Δὲν ἔχεις πάρει τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς μητέρας σου...

*Ἐξ μῆνης πέρασαν...
Ἐξω εἶνε ἀνοιξι. Ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ σπογογίατα κελαδοῦν στὴς στέγες τῶν σπιτιῶν. Στὸ σπῆτι τῶν Μαρξορέλ ὁμοιος, μπρὸς στὴν πόρτα, δυὸ πένθιμες κουρτίνες ἀπλώνονται, σὰν δυὸ μᾶρα τρωάστια φεραῖ... Ἀπὸ τὸ σπῆτι ἀζουῖγονται θρηνοὶ καὶ κλάματα. Ἡ μικρούλα Ντεζιρέ πῆθανε τῆ χαρουνῆ !...
Τὴν ἔχουν στολισμένη μ' ὀλόδροσα λουλουῖα, τῆς ἴξουν φορέσι ἓνα ὀλόλευκο φόρεμα καὶ λευκὸς γόβες. Μοιάζει σὰν νυφούλα...
Ἡ κ. Μαρξορέλ κλαίει, σιγανὰ, πονεμένα :
— Ντεζιρέ !... Μικρούλα μου !... Ἦσουν τόσο καλῆ, τόσο πρόθυμη !...
Καὶ μέσα στὴ πρωινή χαρὰ τῆς ἀνοιξέως, μέσα στὴ δόξα τοῦ φωτός, ἡ μικρούλα Ντεζιρέ, ἀνθοστόλιστη καὶ λευκοφορεμένη καθῶς εἶνε, νομίζεις πὼς θὰ σηκωθῆ ἄπ' τὸ φερετρό τῆς πρόθυμη καὶ γελαστὴ καὶ θὰ φωνάζῃ ὅπως πάντα :
— Μὴ στενοχωρεῖσαι μητέρα... Πηγαίνω ἐγώ... Τί θέλεις ;... Γελαστὴ καὶ πρόθυμη ὅπως πάντα...
Λουῖ ντε Ρομπέρ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ

Ἡ πενήρια τῆς σφήκας. Πῶς μάχεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς. Καὶ πὼς ἐξασφαλίζει τὸ φαγὶ τῶν παιδιῶν τῆς. Πῶς μ' ἓνα χτύπημα παραλύει τὸ θῦμα τῆς. Καὶ πὼς τὴν φτιάκει τῆς ἀράχνης. Πενηρία κατὰ τῆς πενήριας κ.τ.λ.

Δὲν ὑπάρχει ἔντομο περὶ διαβολημένο ἀπὸ τῆ σφήκα.
Ἐχουν βέβαια τὰ μυρμηγκία τῆ σοφία τους καὶ οἱ μέλισσες τῆ δικῆ τους.
Μὲ τῆ σφήκα ὅμως πὸς τῆ ἐλευθέρη, στὸν ἀέρα, ἀνοπύτακτη πὲ κοινωνικὸς νόμος δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο.
Αὐτῆ ἔχει κυρίως ταρχινιά, καὶ σοφία ἐντελῶς δικῆ τῆς.
Μὰ μέσα—διηγεῖται ὁ Μοσ-μαν στὴν «Nature»—ποῦ ἔξεταῖα μιὰ μὴλι, ἦθε μὴ σφήκα καὶ κᾶθως ἀπάνω σ' ἓνα φῆλο, ποῦ μιὰ κᾶμπια τοῦ εἶχε τῆ γινώμενο σὲ γύλιωσο καὶ τὸ μεταγινώσκονε γιὰ φολιά.
Ἡ σφήκα ἀπὸ ἔφαξε καὶ τῆς δύο ἄκρες τοῦ φῆλου καὶ τῆς βόηκε κλεισμένες, ἀνοίξε στὴ μιὰ ἀπὸ αὐτέρας μὲ τὰ δόντια τῆς μιὰ ἄκρη τῆς μεγάλη τρύπα καὶ ὕστερα ἐπῆγε καὶ ἔκανε ἰσορροπία ἄπ' τὴν ἄλλη ἄκρη.
Ἡ κᾶμπια, τσομαρμένη, ἐπιτάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα. Αὐτὸ ἔπρωϊνε καὶ ἡ σφήκα. Ἐχῆμοσε ἄμεσως κατ' ἐπάνω τῆς, τὴν ἐτοῦπρονε στὸ κεφάλι μὲ τὸ κεντρί τῆς, τὴν κοίρωσο φηλιά στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τὴν πᾶν στὴ φολιά τῆς καὶ νὰ τὴν φάῃ !...
Καὶ ἓνα ἄλλο ἀνεκόδοτο τοῦ ἴδιου :
Μὰ ἄλλη μέρα βόηκα κατὰ γῆς ἓνα μὴλο, τὸ ὁποῖο φανόταν ἀδικτο ἄν καὶ ἦτο κατισοκαμμένη ἀπὸ τῆς σφήκας.
Καθὼς τὸ κοίρωσο ἡ σφήκα ποῦ ἐπυζόνοτοσε μέσα ἄσχημον μιὰ μιὰ τὰ βγαίνονε ἀπὸ μιὰ τρύπα. Προσομηκότης ὅμως ! ὅλας ἔφταναν μὲ τὰ ἄσπῆμα. Καὶ ὅλας ἐκοινοῦσαν ἀπειλητικὰ τὸ κεντρί τοῦ !...
Ἐκᾶναν—βέβαια τῆ σφέξῆ ὅτι ὅταν ἐόχωναν μὲ τὸ κεφάλι ἀπὸ μιὰ τῶση στενῆς τρύπας, ποῦ δὲν μπορούσαν νὰ κᾶνουν, ἐν ἀνάγκῃ, στρωθῆ, ἄν τὸς ἐριχόνταν στὴν ἔξοδο κᾶνῆκε ἔχῆμοσε θὰ τὴν πᾶνῆκαν γιὰτὶ δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀμυνθῆν.
***
Ἦς γνωστόν ἡ σφήκα χτυπᾶ πάντοτε τὸν ἐχθρὸ τῆς καὶ τὸν παραλύει στὸ νευρικό τοῦ γᾶγγλίου...
Πὼς ὅμως ἡ σφήκα βρίζκει τὸ νευρικό γᾶγγλίο στὸ σῶμα τῆς μύγας καὶ τὴν χτυπᾶει μὲ τὸ κεντρί τῆς ἐκεῖ, ὥστε νὰ τὴν παραλύσῃ μόνον χωρὶς νὰ τὴν θᾶνατώνη ! Διότι τὸ κατωρθῆναι αὐτὸ μιὰ χαρὰ, σὰν τέλειος ἀνατόμος.
Ἐγὼς λοιπὸν κᾶποιον λόγο σοξάρωτοσε βέβαια γιὰ νὰ τὸ κᾶνει αὐτὸ. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὁ ἔξῆς :
Ἦς γνωστόν ἡ σφήκα φῶραει μετὰ τὴν γέννα τῆς, πρὶν ἀκόμα τὰ παιδιὰ τῆς γῆρον ἀπὸ τὸ κᾶγῶ τους.
Τὶ θὰ γᾶνε λοιπὸν τὰ μικρὰ τῆς σὰν γεννηθῆναι μικρὰ κ' ἀδύναμα κᾶθως θὰ εἶνε ! Νὰ τοῦς ἀφῆσει φῶρες κᾶμπιες καὶ μύγες ! θὰ βρωθῆναι ὅσο νὰ γῆρον τὰ παιδιὰ τῆς ἀπὸ τ' αἶμα.
Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ μὴ θᾶνατώνη τῆς μύγες θὰ τοῦς ἀφῆση νὰ τραφῆν. Πρᾶπει νὰ τῆς χτυπᾶει μὲ τὸ κεντρί τῆς στὸ νευρικό γᾶγγλίο καὶ νὰ τῆς παραλύσῃ, ὥστε νὰ μὴ μπορούν νὰ κινηθῆν.
Τότε τ' ἀφῆσει μισοζῶνταντα πλᾶσ' αὐγὰ τῆς κ' ἔτσι ὅταν γῆρον τὰ μικρὰ τῆς βρίζκουν νωπὴ τροφῆ γιὰ τῆ διατροφῆ τους.
***

Παρουσῆθῆν μιὰ μέρα—διηγεῖται ὁ Βέλι σὲ ἓνα ἄρθρο του στὴ «Nature»—στὴν ἀκόλοῦθο σφηνῆ :

Μιὰ σφήκα ἐπάσχετ' ἐν σῆκόσῃ μιὰ κοινοτόμνηρα ἐνὸ τὴν εἶχε παραλύσει μὲ τὸ κεντρί τῆς. Ἦταν ὅμως πολὺ βαρῆ καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὴν σηκόσῃ. Κυνοῖς τὴν ἐμπόδιζαν τὰ φτεροῦ τῆς μύγας, γιὰτὶ φουσοῖσε θᾶνατὸς ἀέρα.

Ἀφοῦ ἡ σφήκα ἀνεμοδόθη ἀσκετά, εἶδα νὰ κόβῃ τέλοσ τῆς φτεροῦ τῆς μύγας καὶ ἐλευθέρησῃ πᾶσι, χοῦς ἐμυόδια, νὰ πετᾶ μὲ τὸ φορτίο τῆς πρὸς τὴν φολιά τῆς. ***

Εἶνε ἐπίσης ἐξυπνότατος ὁ τρόπος ποῦ μεταχειρίζεται ἡ σφήκα γιὰ νὰ πᾶνῃ τὴν ἀράχνη.

Ἡ ἀράχνη παρμονοῦει πάντοτε στὸ στόμιο τῆς φολιάς τῆς, νὰ πᾶση κανένα θῦμα στὸ δῦχτι τῆς.

Ὅταν συμβῆθῆ αὐτὸ, τὸ ἔντομο, ποῦ πᾶνεται ἀγωνιζόμενον ν' ἀπαλκῆ, εἰδοποιεῖ τὴν ἀράχνη μὲ τοῦς κραδασιμοῦς τοῦ θυσιου τῆς ποῦ φᾶνουν ὡς τῆ φολιά τῆς. Τρᾶχει τότε ἡ ἀράχνη καὶ τὸ σιχῆτοδᾶνει μὲ τῆς κλειστέρας τῆς γιὰ νὰ τὸ ἐξασφαλίσῃ.

Ἡ σφήκα ποῦ ἔχει γινῶσιν ὀλων αὐτῶν, τῆς σῆγνει παγῆδα ἀπάνω στὴ δικῆ τῆς παγῆδα !

Πηγαίνει σιγά-σιγά διπλα στὸ στόμιο τῆς φολιάς τῆς ἀράχνης καὶ ἀφοῦ πάρει τῆ σῆδα τῆς ἐροδοῦ ἀπλῶνε τὸ κᾶρατὸ τῆς καὶ κουνᾶ τὸ δῦχτι. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ποῦ παρμονοῦει θᾶναιε χαρῶ-μην στὴν ἐξέπορτά τῆς τρέχοντασ στὸ θῦμα, ποῦ τῆς ἔστειλε ἡ θεῆα Πρῶνη καὶ σφραδᾶζει, καθὼς νομίζῃ, στὸ δῦχτι τῆς.

Τότε ἡ σφήκα χυμάει σὰν ἀστραπῆ ἀπάνω τῆς καὶ τῆς δουθῆζει τὸ κεντρί τῆς, στὴν ῥάχη.

Ἀφοῦ κουδαλίση στὴν φολιά τῆς τὴν μητέρα, γυρίζῃ στὴν ἀπορφανωμένη φολιά τῆς ἀράχνης, βέβαιη πᾶ πὼς δὲν βρίζκεται κᾶνῆκε ἔκει μέσα νὰ τῆς ἀντισπᾶθῆ—ἀρχινοσ δὲν ὑπάρχει, διότι ἡ ἀράχνη τρᾶει τὸ σύζυγὸ τῆς ὕστερα ἀπὸ τοῦς γᾶμοιους τῶν—μπᾶναιε λοιπὸν ἄροφα μέσα καὶ βουτᾶ καὶ τὸ σᾶκμο μὲ τὰ αὐγὰ τῆς ἀράχνης. Ἄν συμβῆθῆ δὲ νὰ ἔχη μικρὰ τὰ ἔμπερδοῦει καὶ αὐτὰ καὶ τὰ κουδαλίει κ' αὐτᾶστῆ φολιά τῆς ἓνα - ἓνα, ἀτοιμάζοντασ ἔτσι τροφῆ γιὰ τὰ μικρὰ τῆς ποῦ θὰ γῆρον ἀπ' τ' αὐγὰ τους, σὰν αὐτῆ θᾶχῃ πεθᾶνῃ...

Ναυτοεραλίστ